

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chêne
all'ombra della quercia
Magdalena Aulina

15-10-2018

« Aquell mateix dia, dos dels deixebles feien camí cap a un poble anomenat Emmaús, que es trobava a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells de tot el que havia passat. Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix se'ls va acostar i es posà a caminar amb ells, però els seus ulls eren incapaços de reconèixer-lo... » (Lc 24, 13-16).

Aquests dos deixebles decebutos i espantats són joves, i tristament estan vivint un somni que ha acabat en sang. És millor tornar cap a casa i posar fi a aquesta bonica experiència que han tingut al costat del Mestre durant aquests anys. Són dos que fan camí junts, que comparteixen el mateix dolor i són capaços d'escoltar-se i acollir-se. Però no n'hi ha prou per donar i rebre esperança. És necessari la presència d'un altre -en principi un desconegut- que, trobant-los i cuidant-los, els acompanya i els ajuda a discernir. És a dir, *a reconèixer, a interpretar, a escollir.*

La litúrgia del camí -el celebrant Jesús, els concelebrants els dos deixebles- comença amb la litúrgia de l'esperança: esperàvem tant que fos ell! Tots dos parlaven d'una història que ha acabat malament, d'un amor que ha acabat en fracàs, que els ha pres tota il·lusió. I Jesús comença a explicar. Els ajuda a llegir el dolor i l'amor. I l'ànima dels dos caminants es va tranquil·litzant, perquè descobreixen una immensa veritat: allà hi ha la mà de Déu, hi ha la presència del Senyor. Aquest fet fa que el viatge de la vida es converteixi en litúrgia, amb la seva càrrega de tristeses i alegries, de sofriments i expectatives.

Heus aquí el que es necessita realment: un cor ardent, al llarg del camí... gràcies a algú que ens parla de Déu i que quan l'escoltes mou a recuperar el coratge i a donar sentit a la vida. Això és suficient per a reiniciar (encara que sigui fosc), precisament perquè l'han reconegut quan ha partit el pa. L'han reconegut a taula, en un hostal.

Reprenem la nostra cita mensual "a l'ombra de l'alzina" (units *amb* i *en* la pregària els uns pels altres, essent de la gran Família Auliniana), mentre que a Roma es celebra el Sínode dels Bisbes de l'Església. Per desig del Papa i presidit per ell, el Sínode reuneix els bisbes, cridats de tots els continents, per a mostrar el rostre sempre jove de l'Església, per escoltar, avaluar, suggerir, proposar. Per a aconseguir un discerniment vocacional, que l'Església està cridada a exercir, per davant i per sobre de tot, de sí mateixa: per veure's de nou jove, dinàmica, motivada i eficaç, creixent en la fe i en l'esperança. Jesús la vol així: llum del món i sal de la terra, cercant sempre nous horitzons, per fer camí amb audàcia i confiança, mantenint sempre la mirada fixa en Jesús i amb una apertura a l'Esperit Sant per a "rejuvenir el seu rostre".

Segueix essent -de nou- el camí de Jerusalem a Emmaús, i de retorn, per a tornar a començar de nou, a on el Senyor guii, com a testimonis. Però és necessari que algú el faci realment: que sàpiga

partir el Pa de la Paraula, de l'Eucaristia, de la caritat, per que hi hagi el reconeixement, perquè el cor revisqui. Si no és així, tot queda fred, mut i buit.

Magdalena Aulina, sempre atenta a la vida dels joves i de les famílies, deia que «l'amor, la caritat, el "donar-se", havien de ser la clau que obre el camí per a descobrir els dolors amagats, difícils de conèixer, que oprimeixen a tantes persones que no troben on ablanir. Joves entristits i sense ideals que creuen que són inútils. Famílies separades, sense que ningú els digui una paraula d'unió. Vells que viuen en la solitud dels anys i els dolors de l'edat».

Perquè la missió tingui valor i doni fruits, es necessiten orelles, ulls, boca... *Es necessiten les oïdes*, per a saber escoltar, sobretot a ell, que parla i explica (en persona i en la seva església). *Es necessiten ulls*, per poder veure, el gest que fa en la fracció del Pa! *Es necessita veu*, per a proclamar-lo, compartir l'experiència i crear comunió.

Siguem companys els uns dels altres. A l'encarnar l'Evangeli, font d'alegria i caritat, d'esperança i de pau, cuidem-nos nosaltres mateixos i cuidem els nostres germans i germanes que busquen, que caminen, sovint cansats i decebutos.

En resum, anem a intentar-ho, anem a comprometre'ns a « *fer germinar somnis, suscitar profecies i visions, fer florir esperances, estimular la confiança, embenar les ferides, teixir relacions, impulsar una aurora d'esperança, aprendre els uns dels altres i crear un imaginari positiu que il·lumini les ments, avivi els cors, doni força a les mans i inspire als joves -a tots els joves, sense excepció- la visió d'un futur ple de l'alegria de l'Evangeli*» (Papa Francesc, discurs al començament del Sínode, 3 d'octubre de 2018)

